



Deník praštěné 4cátnice

Yvonne Hassl

Deník praštěné 4cátnice

Yvonne Hassl

Deník praštěné 4cátnice
Yvonne Hassl

Text © 2016 Yvonne Hassl

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016

1. vydání © 2016 Lukáš Vik

ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-113-4

ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-114-1

ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-115-8

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Začínáme

Hrůza ... půl života za mnou ... opatrně se ohlížím za sebe. A co vidím? Nic ... vyleštím si brýle a ...spatřím dvě děti rychle mizející z dohledu. Proč se ke mně neznají?

‘Ženo!’ vynořil se odněkud manžel a táhl za sebou žebříňák plně naložený svými obrazy. ‘Zase jsem nic neprodal.’ Kráčíme se sklopenými hlavami k nějaké roztrhané chalupě. Snad to Bohušovo stavení není naše? ‘Ano, je!’ smějí se nám z dálky děti.

Brrrrrrrrrrr. To byl zase jednou sen. Probouzím se s napadanou omítkou na obličeji.

“Zatracený, vlhký, odporný barák,” se slzami v očích sklepávám omítku z víček a bosou nohou vlítnu do plísňové peřinky, neboť se mi posunul kobereček u postele.

„Zatracený, popraskaný beton. Jó parkety, kdeže jsou?“ prozkoumávám na zemi bílou plíseň. Vypadá jako krátké šedivé vlasy dědka Vševědka. „Proč ta podělaná chalupa pořád kvete? Proč to podělané, SAVO nezabralo?“

Znechuceně si sedám zpět na postel a převracím oči v sloup. „Áááááááááá,“ dere se mi jekot z plic. Po stropě se šinul obrovský pavouk a nic lepšího ho nenapadlo než mi spadnout na rameno. Opravdu děkuji za každé nové ráno. To se nedá vydržet. Kdy tahle bída a utrpení skončí? Prosím Boha o pomoc. Věřím v Boha ... ještě ANO.

Vyčerpaně stojím před „domem“. Zaujalo mě temně fialové nebe, smutné slunce, laskavý zpěv ptáků, stíny bázlivé květeny, divoce šumící les, praskot dřevin ... Praskot dřevin? Podivné. Slyším zvuky z 30km vzdáleného lesa?

„Ženo! Povídám! Nařezal jsem dřevo. Dones ho ke kotli,“ rázem zmrazil manžel můj blazeovaný pocit. „A mám hlad,“ nedá si pokoj. „Slyšela jsi? Mám hlad.“

„Já mám taky hlad a otravuji s tím snad někoho?“ jsme zase v sobě. Odbudu si své „povinnosti“ a běžím zpátky před dům, kde ... slunce je krvavě rudé, ptáci vrískají a slepice ptačí chřipkou straší, stíny bázlivé květeny se zaostřují a já zírám na prales plevele v naší zahrádce... nešumí les, jen skučí sousedův pes,

ale já se své mytické nálady nevzdávám. Vzhlednu k nebesům se slovy: „Ach Bože! Existuješ-li, dej mi znamení!“

„Plesk,“ spadlo mi něco do vlasů. Příjemně překvapená stojím nehybně, ani nedýchám, jen přemítám, jaké že to znamení na hlavě mám.

„Ty neslyšíš, že tě volám?“ vyšel z vrat rozzuřený manžel. Aha, něco chtěl přidržet...já zapomněla. Dál však stojím strnule jako sádrová Panna Mařenka u nás v kostele, jež se mi tak tuze líbí.

„Pojď se podívat! Něco mám na hlavě,“ pronesu pyšně.

„Co zase máš?“ zařval můj asi nahluchlý choť.

„Nevím,“ vztekle zaječím, ale vzápětí se rychle uklidním, přece s Božím znamením na hlavě se nebudu rozčilovat. Šeptem muži oznámím: „Žádala jsem Boha o znamení a on mi ho do vteřiny poskytl.“

„Co to meleš za nesmysly?“ jde se konečně podívat a já dál plná očekávání stojím jako solný sloup.

„Fůj!“ s odporem se ode mě odtáhl. „Pokálel tě pták,“ sekl mě krutou pravdou rovnou do srdce.

„Prý znamení,“ řehtal se jako kůň za vraty a ty. Ty nic, ale JÁ stála jako přikovaná a ONO na hlavě mi nějak ztěžklo. Přiznávám, že větší ponížení jsem v životě nezažila... Bože to jsi nemusel. Přec rozebereme-li to filozoficky. Žádala jsem Boha o znamení. A, co je lepší? Mít na hlavě ptačí lejno, nebo spadlý strom?

Raději se vrátím do dětství, ale nebude to o nic lepší ...

Postihne nás tragédie a my se nikdy neopomeneme sami sebe zeptat PROČ? Proč zrovna já? Proč se to muselo stát zrovna mně? 'Špatná otázka,' culí se filozofové. 'Nelze se ptát proč a být nazlobený. Zlou skutečnost musíte přijmout s pokorou. Buďte trpěliví, laskaví svými skutky a slovy. Usmívejte se na svět a svět se bude usmívat na vás. Mračte se a svět se k vám otočí zády.' Svatá slova, ale vykládejte to dítěti, které dostalo od života facku sotva se naučilo mluvit.

„Maminko, kdo večer zhasíná sluníčko?“ snažím se přitom učesat svou první vlasatou panenku. Máma stála o okna a tiše klela. Ptám se

tedy po druhé, po třetí po čtvrté ... a rvu pletence vlasů z hlavy moji milované zlatovlásky.

„Proboha mlč už ... to se nedá vydržet. Včera s nimi popíjel a dnes tam trčí zase. To jsem vyvdala rodinku, jen co je pravda.“

„Maminko, kdo zhasíná sluníčko?“ nezajímaly mě její stesky. Táta není doma, no a co.

„Ježíšmarjá. Já se z tebe zblázním. Asi měsíček, kdo jiný. A co děláš s tou panenkou?! Víš, kolik stála peněz? Já jsem mu říkala, aby ti ji ještě nekupoval, že nemáš rozum,“ vytrhla mi zlatovlásku z náruče.

Rozplakala jsem se. „Měsíček přece nemá ručičky. Jak by mohl sluníčko zhasnout? Ááááááááááá, vrať mi moji panenku. Kdo zhasíná sluníčko?“ řvala jsem jako tur a máma šílela.

Vrátil se táta s opičkou domů. Křik, hádky, slzy...byli krásní, mladí a plní ideálů. Otci se sen splnil. Vzala si ho za muže krásná zootechnička... však taky tuny hnoje odvozil, aby mladou krasavici zaujal. Matčin sen se nesplnil docela. Velmi se jí líbily urostlí, tmavovlasí muži s velkýma, hnědýma očima, ale toužila po

intelektuálovi. Táta byl vytoužený krasavec, ale obyčejný dělník.

Navíc věrně miloval svou velkou rodinu, kde se po práci veselili a popíjeli. Matka chtěla knihy číst a na procházky chodit... nikoliv házet kostky, míchat karty a smát se drsným vtípkům švagrů a tchýně. Vracel se táta domů opilý a jednoho dne byl překvapen, kde žena jeho se poděla. Matku tuhle z nemocnice přivezli. Pomstít se mu chtěla, opila se, až oněměla.

A jak ta podivná hra skončila? Holčička se jim do krámu nehodila. Nebyl čas ji vodit do školky. Rázem jim vadilo, že mi utíká očičko a odtáhli mě k očnímu lékaři.

Skutečně mi našli oční vadu a připlácli na oko náplast. Odporné, řasy slepené.

„Maminko! Proč mám zalepené očičko?“ ptala jsem se zoufale.

„Musíš to vydržet. Ostří se ti tak zrak, a pak budeš lépe vidět,“ netrpělivě odpovídala máma.

„Maminko! Proč mi balíš šatičky?“ neušla mi dusná atmosféra mezi rodiči.

„Pojedeme do jedné hezké školičky,“ táhla mě z bytu ven... bylo mi pět let jen a já marně

přemýšlela, čím jsem se provinila, že musím z domu.

OČNÍ ŠKOLA - klátila se na zdi rezavá cedule.

„Tady si budeš jeden měsíc léčit očička,“ pronesla chladně máma a rychle odešla, aby mi nemusela odpovídat na moje otázky. Nechala mě zavřít do velkého domu plného podivných dětí - civěly na mě jednooké příšerky s tlustými brýlemi. Popelníky měly stáhnuté prádlovou gumou, aby jim nepadaly z hlavy na zem.

„Máš jablko nebo pomeranč?“ ptala se mě jedna velká holka strkající mě do pokoje, kde stály jen tři obrovské postele, a v rohu se klátila rozvrzaná skříň.

„Kde to jsme a budu moci chodit ven?“ s obavou a s neskrývaným strachem jsem se rozhlížela po svém novém vězení.

„Mrňousi nikde nesmějí,“ důkladně mi prohrabávala moje věci.

Nastal příšerný život. Neustálý křik, šťouchání dětí, klečení za neuposlechnutí příkazů a těch bylo. Děsilo mě každodenní, brutální strhávání náplastí z očí... Kde se poděly řasy mé? Večer

co večer jsem tlačila svůj malý obličejíček na chladivou okenní tabuli. Kdeže jsou ty dobré časy? „Maminko! Vrať se! Chci pryč z toho strašného vězení.“

Velká holka mi zase snědla večeři. „Jsi tady, protože tě doma nechtějí. Marně čumíš z okna ven, budeš tu navždycky,“ vyplivla z pusy pecku. Neopomněla mi sníst i můj příděl ovoce a popřála hezké Vánoce. Konečně jela domů, ale můj svět se zhroutil. Proč jsem se jen ptala, kdo zhasíná sluníčko? Proč jsem jen panence vlasy vyškubala? Je konec. Doma mě nechtějí, a tady mě rádi nemají.

Při vzpomínce na bol malé holčičky, kterou odvezli do mizerné školičky, se mi i po letech rosí oči. Jednoho dne jsem dole u brány zahlédla mámu s cizím pánem. Vychovatelka jí něco vysvětlovala a ona pomalu odcházela pryč.

Málem se mi tehdy od hrůzy zastavilo srdce. „Maminko! Já jsem tady!“ hnala jsem se za ní ven. ZÁKAZ! Postavila se mi do cesty zdravotnice. Žádné návštěvy nebyly povoleny, aby prý dětičky netrpěly ještě více ... div jsem sinevyřvala plíce.

Konečně i já mohla jít domůůůůůůůůůů. Dodnes vidím mámu a tu holčičku, která ji svírala ruku a prosila: „Maminko, prosím tě, já už nikdy nechci do žádné školičky. Slibuji, že se už nikdy nebudu ptát, kdo zhasíná sluníčko. Nechci ani žádnou panenku. Slibuji, že budu každý den umývat nádobí a už nikdy nebudu zlobit.“

„No tak přestaň! Byla jsi tady, aby se ti vyléčily očička.“

„Já nechci mít vyléčené očička. A kde je táta?“ nechápala jsem, proč je tady zase ten cizí pán.

„Táta je u babičky. Podívej se, v jakém krásném autě pojedeme domů,“ strčili mě do auta a já musela pěkně pozdravit toho cizího pána. Měl odporné žluté zuby. Kouřil jednu cigaretu za druhou i v autě. Pozvracela jsem mu nové potahy. Vřeštěl jako pomínutý, ale pak se uklidnil a šli jsme na procházku - zaujaly mě bodláky. Jak pěkně držely na mých punčocháčích. Jeden, druhý, třetí ... snad sto jsem jich naházela na kabát toho protivného pána.

„Co jsi to udělala?“ ječela na mě máma a ON řekl, že takové drzé děcko ještě v životě neviděl a odešel.

Máma doma plakala a já se děsila, že mě zase strčí do toho vězení. „Maminko, já slibuji, že už budu hodná. Slibuji, že už se nebudu bát těch velkých kluků venku a budu vynášet koš do popelnice a ne do sklepa.“

Máma přestala plakat a zařvala: „To jsi ty ten svinčík nosila do sklepa?“ Já s pohledem nevinátka přitakala, že ano. Dostala jsem facku až se mi hlava třikrát dokola otočila. Hučelo mi v hlavě jako v úlu ještě týden poté. A pak, že se pravda vyplácí.

„To se mi jenom zdá. A já husa se včera pohádala s Bártkovou, že tam dělají nepořádek ti její fakani,“ lamentovala máma.

„Co je tu za křik?“ konečně se vrátil táta.

A už se mi nezdálo, že celý život je hoden hanby, jak řekl Antifon, neb nemá nic zvláštního ani velikého, ani vznešeného, nýbrž vše malé, slabé, krátkodobé ... o čem to proboha smýšlel?

První třída

Konečně jsem se dočkala. Šla jsem poprvé do školy. Stal se ze mě prvňáček a uchvacovalo mě naprosto všechno i nástěnky s komunistickými hesly, rudé hvězdy, rudé šátky na krku pionýrů. Pionýři nám zapěli píseň o rudém vlajícím praporu a našich bratrech v Sovětském svazu. Neopomněli zdůraznit, že pokud se budeme dobře učit, tak se budeme moci přihlásit do jiskřiček. Pak se z nás stanou pionýři, a posléze i svazáci. Tolik radosti a štěstí z nastávajících zítřků jsem už dlouho nepociťovala.

Hodná paní učitelka, nehodné děti, první přezdívká- šneček, ale mohla jsem dopadnout hůře. Seděla jsem vedle chlapce, na kterého děti pokřikovaly prase. Proč? Páchl potem, což mi posléze způsobovalo dýchací problémy, ale stále jsem byla plná očekávání.

Trápila mě jen jedna věc. Zatímco ostatní děti ráno vyspávaly. Já musela, když měl otec ranní (pracoval v továrně na tři směny) chodit s mámou do kravína. Jak jsem se již zmínila,

byla zootechničkou a musela v pět hodin ráno dojičkám měřit mléko.

Tragédie nebylo jen moje ranní vstávání, ale hlavně ta dálka. Bydleli jsme v sídlišti a kravín zel na opačném konci města. Dalo to tři kilometry rychlé chůze. Táhla mě máma do své práce den co den za ruku a já za ní vlála jako ten rudý prapor u nás ve škole.

Hodinu jsem čučela na krávy, a pak se šlo do máminy kanceláře ... zabrané vily u kostela a obchodního střediska, kde mi kupovala svačinu. O půl osmé jsem se přidala k hloučku dětí chodících do stejné školy jako moje maličkost. Ve škole jsem zoufale ovládala spánek. A pro nadcházející dny jsem si vysloužila i novou přezdvíku – smrdí jako kráva.

Přišlo první rozčarování ze školy. Paní učitelka měla své oblíbence, ale já jsem žel mezi ně nepatřila. S velkou péčí se starala o naši nástěnku a já podle toho usoudila, že má soudruhy tuze ráda. Neustále jsem za ní chodila s otázky o pionýrech a Sovětském svazu.

Nemohla mě vystát. Bože, jak já mohla ve svých šesti letech vědět, že její syn je politický vězeň a skomírá v uranových dolech. Nadále milovala toho kudrnáče a mně se obloukem vyhýbala.

Naštěstí jsem si povšimla, že jí kudrnáč v pečlivě vyžehlených kalhotách s naškrobeným límečkem nosí květiny. Netušila jsem, že tak činí na objednávku, neb jeho máma byla zahradnice.

Rozhodla jsem se být originální a přitáhla jsem do školy rovnou keř obsypaný růžemi. To, že růže popadaly dříve, než jsem keř dotáhla do třídy, má křehká dušička neřešila. Ovšem unikla mi jedna drobnost. Keř v naší školní zahradě odkud jsem jej odcizila, s láskou opečovávala naše třídní učitelka. Mohla se zbláznit a já dostala první poznámku. Mohla se zbláznit i máma, ale otce to pobavilo. Mohla se máma zbláznit nadvakrát.

„Ty ji jdeš příkladem, osle starý!“ zuřila a s tátou se děsně pohádala.

Čas míjel nevšímaje si věčně zachmuřené dívenky toužící po přízní paní učitelky. Nevzdávala

jsem se a stále dumala, co podniknout, abych v srdci té ženy uvízla i já. Naskytla se příležitost se sběrem. Nosil se „dobrovolně povinně“ do školy starý papír a mnohé děti tuto činnost ignorovaly. Dokonce i kudrnáč a já se chopila příležitosti. Vzpomněla jsem si na starého dědka, který bydlel vedle naší babičky v domku na spadnutí.

Přece nebudu troškařit. Vlastnil dvoukolák a na ten ukládal sběr kdoví odkud. Kolikrát si nachystal vozík a nechal ho stát na cestě, neb se zapomněl v hospodě. Starý papír! Jáááááá budu mít i staré železo... byla jsem ze svého nápadu radostí bez sebe. Situaci nahrávala skutečnost, že bydlel ve stejné ulici, kde stála škola. V příhodné chvíli jsem popadla vozík a táhla ho ke škole za velkých ovací svých spolužáků.

Třídní učitelka koukala z okna sborovny, co se děje, když se přihnál dědek a začal nám nadávat, že jsme zloději a lumpové.

„My nejsme zloději, ale jiskřičky a budeme i pionýři,“ hrdě jsem prohlásila.

„Seru na vás i na zkurvené komunisty. A ještě jednou mi odtáhnete ten vozík, tak vás přerazím,“ odplivl si na chodník a táhl pryč.

„Co se to tu děje?“ přihnala se naše třídní učitelka.

„Ukradla mu vozík se sběrem,“ žalovaly děti a ukazovaly na mě prstem.

„Už zase něco,“ štěkla nešťastnice.

„Ten starý pán nemá rád zkurvené komunisty,“ žalovala jsem já na dědka, čímž jsem si vysloužila další poznámku, že nejen kradu, ale navíc mluvím i sprostě.

Doma mě čekala pěkná sprcha. Máma mě honila kolem stolu a ječela jako pavián. Za prvé vzteky, že mě nemůže dohonit a zmlátit. A za druhé, že trhám její představu o snaživém a pilném dítěti, kterým by se mohla všude chlubit.

„Co se to tu zase děje?“ vrazil táta do dveří a na první pohled bylo patrné, že ne jedno pivko si dal.

„Ty ožralo jeden! Ta holka nejenže je pitomá po tobě, ale ještě krade a mluví na veřejnosti sprostě,“ hulákala máma.

„Kdo je u tebe pitomý, ty vědátorko jedna? A neříkej mi před holkou, ožralo. Kdyby si

musela v těch vedrech dřít jako já, taky by sis zašla na jedno pivko,“ bránil se otec.

„Je pitomá po tobě a celé tvojí rodině,“ konečně se máma dostala tam, kde chtěla. Četl si otec zatím mou poznámku v deníčku. Pak hodil ušmudlaný notýsek na stůl a štěkl: „Je to stará škatule. Kluka má díky komoušům v kriminále a přitom vstoupila do strany.“

„Co to říkáš před tou holkou? Ona je schopna ji to ještě vyžvanit,“ děsila se máma, ale kde mě schovat v malém dvoupokojovém bytě.

„Pojď ke mně,“ přikázal táta a já se poslušně k němu přišourala.

„Jak to, že mluvíš sprostě a co jsi řekla?“ díval se na mě nazlobenýma očima.

„Zkurvení komunisti,“ zašeptám a otec se dal do hurónského smíchu.

„Čemu se směješ, ty pitomče starý?“ šílela máma.

„Má pravdu,“ řehtal se otec.

„Nemá. Já jsem vstoupila do strany taky,“ přiznala se konečně máma. Nebudu raději líčit, co se dál odehrávalo, neboť otec tehdy komunisty nesnášel. Marně mu máma vysvětlovala, že to

udělala pro rodinu. Pro lepší život, aby se holka dostala na školukykyryký kokodák.